

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 145.730 van 9 juni 2005
in de zaak A. 128.242/XIV-12.213.**

In zake : XXX,
 wonende te A.

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kirgizische nationaliteit, op 18 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 7 april 2005 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 mei 2005;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. PRECKLER die, loco Advocaat S. VAN HEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van Attaché Gr. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden
samengevat:

1.1. XXX, van Kirgizische nationaliteit, is België binnengekomen op 8 juni
2000 en heeft zich op 9 juni 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 23 februari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een
beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 1 oktober 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de
Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Kirgizisch staatsburger van Russische origine, verklaarde tijdens het interview
op het Commissariaat-generaal omwille van de volgende redenen Kirgizië te hebben
verlaten.

Op 8 mei 1999 raakte u verwikkeld in een gevecht met Daïr Alkanov, een politieagent
en 2 Kirgiezen. U verdedigde immers uw Russische buurvrouw die door deze mannen
werd aangerand. U verbleef tot 10 mei 1999 met snijwonden in het hospitaal. s’ Avonds
kwamen 2 politieagenten van de Alamudunskij-wijk u thuis opzoeken. Ondanks hun
waarschuwing diende u een klacht in tegen de aanvallers. Op 22 juni 1999 moest u zich
aanbieden bij de politie van Alamudunskij. De rechercheur Murzaliev verliet de ruimte
en liet u alleen met Daïr Alkanov, diens oom (een hooggeplaatst figuur) en een derde
persoon. Daïr’s oom sloeg u op het gezicht en dwong u uw klacht in te trekken. Hij
beledigde u omwille van uw Russische origine. In juli 1999 werden u en uw ouders
thuis aangevallen door Daïr Alkanov, zijn oom en nog één of twee personen. U werd
beledigd. De volgende dag wendde u zich tot het Oblast-Parket waar u een verklaring
schreef met betrekking tot de aanval in mei 1999 en het gebrek aan bescherming door
de politie. Op de weg naar huis werd u voor de derde keer slachtoffer van fysisch
geweld: Daïr Alkanov en twee onbekenden sloegen u bewusteloos en verwezen hierbij
naar uw klacht bij het Parket. U werd gehospitaliseerd (gehospitaliseerd) met een
hersenschudding maar na twee dagen, op 19 juli 1999, werd u ontslagen. Op 1 augustus
1999 werd u ontvangen door de assistent van de procureur op het parket. Deze raadde
u aan de hele zaak op te geven. Tot 10 november 1999 dook u onder bij uw
grootmoeder in een dorp in Kazachstan. In de hoop dat de problemen opgelost zouden
zijn, keerde u terug naar Kirgizië. Op 18 november 1999 belde rechercheur Murzaliev
uw moeder op met de mededeling dat u zich moest aanbieden omdat een strafzaak tegen
u werd ingesteld. U bood zich niet aan maar dook tot maart 2000 onder bij familie. In
maart 2000 werd u door Daïr Alkanov en een tweede persoon ontvoerd en meegevoerd
naar een huis. U werd mishandeld. U slaagde erin te ontsnappen en dook tot uw vertrek
uit Kirgizië onder bij familie.

Op 22 mei 2000 heeft u Kirgizië per trein verlaten richting Moskou (Russische Federatie). Op 8 juni 2000 bent u in België aangekomen, waar u op 9 juni 2000 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Na uw vertrek vernam u van uw moeder dat men nog steeds naar u op zoek is en dat u meerdere keren per convocatie bij de politie werd opgeroepen.

U bent in het bezit van een geboorteakte, een rijbewijs, diverse diploma's en een convocatie (dd. juni 2002).

Diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken en Commissariaat-generaal), allen betrekking hebbend op de kern van uw asielrelaas, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op decisie wijze.

Met betrekking tot de eerste hospitalisatie in mei 1999 verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom en uw moeder u kwamen halen (DVZ, p.6). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader u van het hospitaal naar huis bracht (CGVS, p.8).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u op 22 juni 1999 het politiebureau door de oom van Alkanov in het gezicht te zijn geslagen met het oog op het intrekken van uw verklaringen tegen Daïr (CGVS, p.10-11). Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u nergens dergelijk geweld en verklaarde u dat u uit angst voor slagen (de oom vroeg de inspecteur u op te sluiten en u 's avonds 'een pak slaag te geven') besloot uw klacht in te trekken (DVZ, p.7-8).

U verklaarde dat u zich tot het parket wendde op aanraden van uw moeder (DVZ, p.8 en CGVS, p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert u dit te hebben gedaan de dag na een aanval op straat (16 juli 1999) door Daïr Alkanov en twee anderen. U verloor door de slagen het bewustzijn (DVZ, p.8). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaart u naar het parket te zijn gestapt op de dag na een inval (in juli 1999) door Daïr Alkanov, zijn oom en nog een derde of vierde persoon bij u en uw ouders thuis. Hierbij maakte u geen melding van enig fysisch geweld maar enkel van grof taalgebruik (CGVS, p.11-12).

Opmerkelijk is eveneens de volgende tegenstrijdigheid: op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u 's avonds, op dezelfde dag dat u naar het parket ging, rond 21.30 uur op straat op het hoofd te zijn geslagen (DVZ, p.9). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u nadrukkelijk dat deze aanval zich niet 's avonds voordeed maar overdag, na de middag, toen u van het parket op weg naar huis ging (CGVS, p.13-14).

Doorslaggevend zijn tenslotte de volgende tegenstrijdigheden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u op 18 november 1999 bij rechercheur Murzaliev te zijn opgeroepen. U ging naar zijn kantoor en vernam dat een klacht tegen u werd ingediend. Uw paspoort werd door Murzaliev geconfisqueerd om te vermijden dat u het land zou verlaten (DVZ, p.10). Op het Commissariaat-generaal geeft u een andere versie van de feiten: Murzaliev belde uw moeder op en deelde haar mee dat u zich moest aanbieden op het politiebureau want dat een klacht tegen u was ingediend (CGVS, p.15). U heeft zich echter nooit aangeboden bij Murzaliev en dook onder (CGVS, p.15-16). Van een confiscatie van uw paspoort door de politie maakte u derhalve in het geheel geen melding. U verklaarde daarentegen dat uw paspoort zich thuis bij uw moeder in Kirgizië bevond en dat u er gewoon niet aan heeft gedacht het mee te brengen naar België temeer daar u de laatste periode voor uw vertrek uit Kirgizië ondergedoken leefde (CGVS, p.2-3).

Tenslotte verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u midden maart 2000 op weg naar de winkel werd ontvoerd (DVZ, p.11), terwijl u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u op de terugweg van een vriendin naar huis werd ontvoerd (CGVS, p.11).

Bovenvermelde tegenstrijdigheden laten niet toe enig geloof te hechten aan uw verklaringen.

Gezien het voorafgaande kan in uw hoofde geen vermoeden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging worden weerhouden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen slechts uw identiteit, waarover geen twijfel bestaat. De door u voorgelegde convocatie (met enveloppe) kan, gezien het bedrieglijk karakter van uw verklaringen, deze bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet wijzigen.

(...).".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“Eerste middel:

Dat verzoeker conform art. 50 en 51 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, opteerde voor de Nederlandse rechtspleging;

Dat verzoeker de bijstand vroeg van een tolk in de Russische taal;

Dat deze tolk echter vertaalde van het Russisch naar het Engels;

Dat overeenkomstig art. 51/4, §2 en §3 van dezelfde wet, het onderzoek geschiedt in het Nederlands of het Frans;

Dat het onderzoek echter in het Engels geschiedde;

Dat dit uiteraard een schending is van voornoemde artikelen van de Wet van 15 december 1980;

Dat dit dan ook een overtreding is van een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, in de zin van art. 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State;

Dat de procedure bij het CG dan ook dient te worden nietig verklaard op basis van bovenstaande redenen;”;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending inroept van de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat de tolk vertaalde van het Russisch naar het Engels, terwijl volgens artikel 51/4, § 2 en § 3 het onderzoek in het Nederlands of Frans moet gebeuren;

2.1.2.2. Overwegende dat uit artikel 51/4, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit moet doen naar de taal van de procedure; dat verzoeker trouwens geen belang heeft bij het middel, vermits uit het gehoorverslag blijkt dat hij de tolk begrijpt en dat hij geen vragen heeft in verband met de procedure; dat het eerste middel niet ontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“Tweede Middel:

Dat uit eerste middel blijkt dat er vertaling gebeurde naar het Engels;

Dat de raadsman van verzoeker de Engelse taal niet voldoende machtig is;

Dat dit aldus een schending uitmaakt van art. 6 EVRM, met name een schending op het recht van verdediging;

Dat dit uiteraard ook een schending vormt van art. 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State, en meer bepaald op een “op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste”.

Dat dit bovendien voor verzoeker “een moeilijk te herstellen ernstig nadeel” vormt;”;

2.2.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen enkel de desbetreffende regels en publiekrechtelijk karakter hebben; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert:

“Derde Middel

Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Dat deze zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen;

Dat de asielzoeker conform de rechtspraak van de Raad van State niet verplicht kan worden om alles te bewijzen, aangezien dit praktisch onmogelijk is voor zowat elke asielzoeker. Dat het vermoeden geldt in het voordeel van verzoeker dat het verhaal strookt met de waarheid, zeker nu blijkt dat een coherent en gedetailleerd verhaal kon worden voortgebracht met zelfs vermelding van data en namen;

Dat de feiten zich meer dan drie jaar geleden hebben voorgedaan; Dat verzoeker bijgevolg zich niet alles haarscherp herinnert, en dat er daardoor verschillen bestaan tussen de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en CG;

Dat de interviewster bij het CG dit ook aanvaardde, en hiervoor begrip toonde bij het interview zelf;

Dat echter bij de beslissing door het CG hiermee geen rekening is gehouden en dat de aanvraag als “bedrieglijk” werd gekwalificeerd;

Dat deze kwalificatie buiten alle proportie is;

Dat de voor een belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;”;

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tracht te minimaliseren door deze toe te schrijven aan het tijdsverloop van drie jaar tussen de feiten en de verklaringen; dat zij niet concreet ingaat op ook maar één tegenstrijdigheid; dat zij er aldus niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens en op kennelijk onredelijke wijze genomen is; dat het voordeel van de twijfel eventueel kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de geloofwaardigheid niet wordt aangenomen; dat aldus terecht aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet wordt gegeven; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert:

“Vierde Middel

Het komt verzoeker voor dat zowel op grond van de omstandigheden waarvan de DVZ en CGVZ op het ogenblik van het nemen van de omstreden beslissing kennis hadden als op grond van de overige omstandigheden die verzoeker thans laat gelden tot de kennelijk en volkomen onredelijkheid minstens onwettigheid van de weigeringsbeslissing dient te worden besloten en dit wegens schending van de ingeroepen wetsartikelen en algemene rechtsbeginselen;

Dat alle toepassingsvoorwaarden van art. 1 van het Verdrag van Genève vervuld zijn; Dat er immers een gegronde vrees aanwezig is in hoofde van verzoeker dat elke mogelijkheid op een goede toekomst haar ingevolge voornoemde feiten ontnomen is, hetgeen van haar wel degelijk een vluchteling maakt die zijn geluk elders dient te zoeken;

Ernstige inbreuken op de fysieke integriteit, zelfs eenmalige, worden beschouwd als vervolging.

Dat het niet toepassen van de beginselen van dat Verdrag een schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecist” is;

Dat dan ook alle redenen aanwezig zijn om de bestreden beslissing te laten nietigverklaren;
Dat bij afzonderlijk verzoekschrift tevens de schorsing van de bestreden beslissing werd gevorderd;
Dat verzoeker voorbehoud maakt voor het laten gelden van verdere argumentatie in de loop van het geding;”;

2.4.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij de onwettigheid van de bestreden beslissing inroept wegens schending van het redelijkheidsbeginsel in samenhang met artikel 1 van het vluchtelingenverdrag; dat eveneens de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” wordt ingeroepen;

2.4.2.2. Overwegende dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat, met betrekking tot het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” verzoeker niet uiteenzet op welke wijze dit beginsel wordt geschonden; dat het vierde middel niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juni tweeduizend en vijf, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.